

паднале при обсадата на тоя градъ! Когато тие биле разбисени при тоя градъ, то са упътиле камъ дунавските области, изгориле селата около Сливенъ, развалиле водениците при Сотирската рѣка и, най-послѣ, биле разбисени окончателно между Котелъ и Раково, т. е. при Козята рѣка. Останалите, около 100 души, отишле при Пазвантооглу и при Кара-Георгия въ Сърбия. Само Кара-Колйо, байряктариятъ на Инджето, е останалъ съ 60 момчета (пѣшаци) и ходилъ е по Тракия още десетъ години. Пътътъ между Сакаръ-планина и Бакаджикъ и до днесъ още са нарича Кара-Колйовиятъ път. На Сръдня-гора, близо до с. Чанакчие, има единъ кладенецъ, който така сжщо са нарича Кара-Колйовъ. Кара-Колйо е родомъ изъ с. Омарчево, което са намира близо до Ени-Захара. Турците и до днесъ наричатъ селѣните изъ това село »омарчо-хайдутларъ,« ако тие селѣне и да сж най-кротките и най-мирните сжщества на свѣтътъ. За Инджето и за Кара-Коля са пѣятъ множество бжлгарски пѣсни; но азъ не желая да ги привождамъ тука, защото не имъ е мѣстото. Сърбското и гръцкото вжстание намѣрило отзивъ и въ бжлгарските сърца: дълговѣчното робство са поколѣвало робовете са пробудиле и сѣка млада и честна душа захванала да мисли за своето сжществование. Цѣли стотини бжлгаре бѣгале въ Сърбия и Гръция, за да си отмжстатъ и да поджхатъ баремъ единъ день свободенъ воздухъ; но времената минувале, Сърбия и Гръция биле вече свободни и щастливи, а бжлгарските юнаци са вжрщале въ своето нещастно отечество и намирале по-отчаянно робство и по-горчиви тиранства.